

Put Križa

Alka Pintarić

krvavoj hrvatskoj zbilji

Ovaj *Križni put* nastao je iz duboke potrebe ulaženja u svijet *križa* ne samo Isusove zbilje, nego mnogo, mnogo šire.

Ponekad su naši križni putevi zaista 'križni'; križaju se, isprepliću, sudaraju, lome, trče polako, pa ubrzano, jure, nabacuju se na nas... znani i neznani. Sudbina naša i nad njima i pod njima...

Penjemo se na njih pa silazimo, osjećamo da nas stalno trebaju, zovu...

Mi čujemo pa ne čujemo, odazovemo se ponekad, a nekad i ne; tako malo razumijemo, ne znamo bi li gore ili dolje... ipak dolje, udobnije je!

Jer križ ima svoje *lice* – ono nas stalno motri, ima i svoje naličje – ono zaklanja lice, ima i sjenu – ona stalno prati...

I tu smo negdje *mi...* na tlu, u hladovini sjene gledajući naličje, uljuljani u svijet ne traženja, sagorjeli, sami, bezlični...

Uvježbavamo poroke za bolje sutra...!

I onda se pitamo zašto smo *bez lica*...

A s križa se ne silazi, na križu se živi, na križu se blaguje, s križa se govori, s križem se ulazi u carstvo vjere i postaje voljeno biće.

O! sretnici koji vjerujete, vama su i tajnovite dveri otvorene. A mi nesretnici koji ne znamo za vjeru hodat ćemo u sjeni križa samo do nekog ruba gdje se sjena lomi, i mi letimo dolje, u nepovrat... možemo čekati samo da se ljubav Očeva u crvenoj niti, satkanjoj od kaplji znoja i Krvi svete, sklizavoj doduše, spusti do nas i da nas izvuče.

Hoćemo li i tada biti nevjernici...!

Polažem *nadu* u sve koji budu *Križni put* čitali, izgovarali, razmišljali o njemu, makar to bio i neznanat broj, polažem tu duboku nadu *u vjeru* njihovu, u vjeru našu za spas svega stvorenoga.

Zagreb, 2011.

Prva postaja
Isusa osuđuju na smrt

išli su, išli plačuć'...
 Ps 126, 6

Sa svih strana mnoštvo nebrojeno
 Svjetina neka podivljala
 Vika razorna udara u srce
 Tu počinje
 Što li to govore... ubiti, razapeti,
 zatrti svaki spomen...
 Koga?
 Zar ovog Pravednika što ga dovedoše,
 pogleda blaga, ruku nevinih
 Tihog i gordog, moćnog kralja Duha
 Da, na njega navališe
 Baš On treba nestati.
O, kako si drska pravednosti ljudska...
 Nikada se ne ćeš obući u bijelu haljinu
 Neka samo misli tvoje hrle ka pobjedi
 Strelice je tvoje ne će doseći.

A On šuti, ne buni se, ne opravdava
 Ne remeti im veselje
 Ljudi su, samo ljudi, željni radosti
 Pa makar i krvave, svejedno.
 Stoji i dopušta im da mu sude
smrt

A mi...?

Pa što će nama kralj Duha
 Mi smo od zemlje i mača
Mi sudimo, *Mi* silnici svijeta
 Nama pohvale i slava, komu drugom
 Zar ima netko od nas slavniji i veći ?

Ipak, hoćemo li život,
 ne ćemo s vama u povorku
 nego s Njime – u smrt...

Druga postaja
Isus prima na se križ

išli su, išli plačuć'...

Drvo križa pada mu na ramena
 Kao da ga čeka... neka...!
 Bit će uzdignut visoko,
 u pobjedu...
 Svjetina urla.
 Negdje duboko u srcu strahuje za nju,
 ne za sebe
 Zna da čovjeka život razapinje
 Tvrd mu križ nudi
 Hoće li ga prihvatiti kao što ja prihvaćam;
 ili odbaciti
 Onda me više ne će naći
 A bez mene izlaza nema.
 Žao mi je čovjeka
 Ne razumije svoju patnju
A toliko u njoj ima milosti

Odluči se nemirni čovječe,
 uzmi svoj križ
 Razumjet ćeš jednoga dana

A mi...?

Kao da nama križevi ne trebaju
 Teret su i muka, stari su postali;
 Onda ih bacamo, rušimo, skidamo ih...
 I ne znajući da skidamo svoju nutrinu, sebe
 do bijedom zatrovane duše,
 do gole pakosti gdje Zli caruje,
 i gura u svoju igru i um i razum naš
 čuvajući nas daleko od križa

dok povorka vjernih odmiče polako
 u nebesku slavu...
 Kreni čovječe u radosnu povorku
 Bit ćeš i ti uzdignut

Treća postaja***Isus pada prvi put pod križem****išli su, išli plaćuć'...*

Povorka lagano hvata ritam put Golgote
 Razdijeljena na *biti i ne biti*
 Na vjerne i sumnjičave
 Jaganjac i krvoloci
 Mogu li zajedno ; gdje je početak a gdje kraj...
 Tko komu ne vjeruje
 Čovjek čovjeku ili čovjek Bogu.
 I tu negdje prvi pad, neočekivan
 Razbijen put nade u pobjedu.
 Zašto padaš Sine Čovječji
 Pogriješio si u koraku, iako su ti misli visoko
 Dotakao si zemlju grijehom posipanu

Zbog tebe sam pao nestalni čovječe
 U maštanjima sam te gledao
 A ti si me zaskočio teretom svojim
 Otrest ću prašinu
 Podići koljena
 I poći dalje s teretom tvojim
Nije muka tonuti, muka je ne znati isplivati

A mi...?

Zar nama Sin Čovječji...?
 On je pao pod teretom križa
 Mi stojimo – čvrsto, teret odbacujemo
 Padati ne želimo
 Ako i padnemo ne ćemo priznati
 Ako i pogriješimo mi ćemo slaviti

Možemo li dalje tako; možemo li ustati...
 Pitajmo to našu *odgojenu* savjest
 Možda negdje odgovore skriva

Četvrta postaja***Isus susreće svoju svetu Majku****išli su, išli plačuć'...*

Evo... dolazi...

Dva trzaja, dva pogleda, dvije šutnje

Dva uzvika u dubini duše... *Sine! ... Majko! ...*

Razočarao sam, odlazim prezren... ismijan

Teško je, najteže razočarati majku

A majka

iz sjećanja dječaćkih, vadi uspomene

Čipelice prvih koraka

Košuljicu smijehom natopljenju

Pramen kose toliko milovan

Oči duboko plave, ljubljene, uronjene u Vječnost

Dio njezina bića neočekivano od nje otrgnut.

I dalje šutnja... pogledi nijemi sve govore

Bol neopisiva razlijeva se putom

sve do vrha Golgote,

i šutljivi krik prihvaćanja

Volja Očeva mora se ispuniti...

Samo dva bića znat će je danas prigrliti

Bez opiranja, bez ispuštena glasa, čak ni suze...

Sin i Majka

Izgubljeni i nađeni jednom zauvijek

A mi...?

Jesmo li nježna majka odbačena sina

koja sve prihvaća, sve prašta...

Il' smo srca kamena bez sućuti za druga svog

Prihvaćamo li teret razočaranja bez bijesa,

bez mržnje, bez jada i ruku krvavih moćnom vjerom

u Dobro

Razumijemo li Volju Očevu za spas svijeta

Ili je razapinjemo zajedno s njegovim Sinom...

Teška pitanja za naše nepravdom izmrcvarene duše.

Razmišljat ćemo putem jesmo li

izgubljeni ili nađeni

Peta postaja**Šimun Cirenac pomaže Isusu nositi križ***išli su, išli plačuć'...*

Drvo križa na ramenima ipak preteško biva
 Bol duše golema
 Što korak dalje odmiče
 to muka postaje sve više tjeskoba,
 muka dana, muka života...
 Svjetina urla i dalje, još glasnije, još smjelije
 Grubi udarci paraju zrak
 Silnici truju svojom moći, a žedni su pravедnosti.
 Dalje se ne će moći ; preslab posta Svemoćni
 I njemu je potrebna ruka - ruka samilosti, vjernosti,
 dodir topline
 A ruke niotkuda

Vraćajuć' se s polja i neznajuć' što se zbiva
 nađe se tu, u vrtlogu krvničke strasti,
 neki Šimun
 Baciše mu naglo u ruke drvo križa
 Prisiliše ga da ga ponese... povorka mora dalje...
 Uzima ga šutke prigrlivši ga pomno;
 I nastaviše dalje...
 Ne pita čiji je... i ne zna
 Zna samo jedno... donio mu je za svagda
 tajnovitu radost duše,
 promjenu života, promjenu sebe.

A mi...?

I u moći i u nemoći trebamo pomoć
 Znajmo je uzeti i znajmo je dati
 Ali ne iz prisile... ne...
 Iz velikog zajedništva ljubavi i vjernosti
 Ocu
 koji nas treba i kojega trebamo.
I krenut ćemo dalje... još mnogo dalje...!

Šesta postaja**Veronika pruža Isusu rubac***išli su, išli plačuć'...*

Zemlja plače pod teretom suda čovječjega
dok opojno miriše Nebo
 Koračaju i vjerni i nevjerni
 Postaju tiši, kao da su sve rekli
 Osuđenik sam, nitko mu se ne obraća
 Sam u duši, sam u srcu, sam u svijetu
 Osjeća težinu koraka, težinu daha, težinu smrti
 Tijelo već malakše al' Duh živi...
Anděli Neba, gdje ste...

Smjeli iskorak jedne žene, i rubac njen u rukama mu
 Briše krvavo lice, izgrebeno, izudarano, izmučeno
 Veronika, tako joj je ime, pruža samo malen rubac,
 iz samilosti, iz ljubavi...
 A On uzvraća puninom Sebe, jedinstveno... u Liku
 pomno utkanom u bjelinu platna
 Sve ostaje tu, među nama...

Sačuvaj ženo ovaj rubac za svjedočanstvo svijetu
 o mucu i križu, o krvi i ranama,
 o popljuvanim obrazima i putu prema Golgoti
 Sačuvaj spomen na Spasitelja ljudi
 koji ga nisu znali niti su htjeli prepoznati
 Spomen na nevinost, pravednost i poniznost
 Na prihvaćanje i samo prihvaćanje
 i do kraja prihvaćanje svoje bijede i volje Očeve.
 To je On koji dobro zna što trpi pravednik
 iz ljubavi i za ljubav...

A mi...?

Ni pravednosti ni ljubavi ni sućuti
 Ni hrabrosti za istinu ni razumijevanja za čovjeka
 ...tako se stiže, znajmo, *tek* do Golgote
 Dok Nebo nad nama i dalje *samo opojno miriše*
 Želimo li ga osvojiti...
 umotajmo u rubac otisak svojeg dragocjenog bića,
 poniznog *sebe*
 i pružimo ga patniku

Sedma postaja***Isus pada drugi put pod križem****išli su, išli plačuć'...*

Kako ludo žari kamen pod tijelom njegovim,
 gladak, bijel... u opreci s grijesima našim
 Pad svaki bol je dvostruka
 I tijela i duše
 Tvoj drugi pad nitko ne razumije
 A namjerno si pao drugi put
 da nam pokažeš koliki teret bijede naše
 nosiš na sebi...
 Pritišće i ruši
 Ima li joj kraja... nema...!
 Tek u krik duše na Golgoti umire
 A hod njezin do Golgote traje i traje...
 Tu je bijeda naša jaka
igra igru u kojoj stalno pobjeđuje

Ti si se pridigao, tiha Bjelino
 Ali ne i svijet
 U Tebi Duh vlada
 U svijetu praznina
 U Tebi volja Očeva
 U svijetu jad i rasap
 U Tebi milosrdnost Oca
 U svijetu nemilosrdnost ljudi.
 Težak ti se teret stavlja ne samo na tijelo
 nego i na dušu...
 Dvostruko ga trpiš, dvostruko ga prihvaćaš
 Sve teže ćeš s njime do vrhunca

A mi...?

Ne hodimo istim hodom, ni stazom istom
 Stalno padamo u ludosti svojoj
 Ponor nam sprema vječni dom...
 Htjeli bismo mi do nebesa
 Al' volju Tvoju ne želimo,
samo svoju, samo svoju...!
 Padali po ne znam koji put,
 dovoljni smo mi sebi i dostatni...

A jesmo li... A jesmo li...!?

Osma postaja
Isus tješi jeruzalemske žene

išli su, išli plačuć'...

Uspion biva sve veći, sve teži...
 Daleko su odmakli i, sad već, kao da se nekako sabiru
 Na svjetinu psovača, i svijet plača
 Žene, majke, udovice... ne razumiju do kraja
 što se to zbiva... Njemu, njima, svijetu
 Samo plač razdire grudi
 Suze natapaju put kojim prolazi Pravednik
 pretvarajući ga u rijeku uzavrele boli, nabujale sućuti,
 podivljale ljubavi
 Zašto... Zašto... zar smo svi volja Očeva,
 i naš plač i naša nemoć i naša ljubav...
 I naše razapinjanje između Neba i Pakla
Na golemom križu svi smo poredani

Pravednik, sada već pognut gotovo do zemlje,
 strpljivo nosi na ramenima teret svijeta
 Do sada šutljiv, pun boli i sam ranjeni patnik
 prekrčan pogrđama – odjednom progovara
 'Zar za mnom lijete suze žene i majke, za mnom
 koji je prihvatio volju Očevu – za vas?
 Smirite plač, utišajte svoje grijeha i svoju požudu
Vama je potrebna utjeha, sebe gledajte i sinove svoje
 Koji put je vaš put...? Ako vam kažem
 idite do kraja za mojom boli, ne posustajte, jer tako ćete
 suzama zamagljene oči pretvoriti u smijeh usana,
 a bol tijela u radost duše,
 I susrest ćemo se, oči u oči, na vrhu Golgote,
 Vi i ja, Tješitelj vaš... hoćete li me poslušati?
 Jer vodim vas k mudrosti Očevoj...
 Bojim se da ne ćete '
Ljubav Očeva traži čisto srce

A mi...?

Tješe nas tješe, al' utjeha samo ljudska, obmana je
 Obećavaju, obećavaju, al' njihovo obećanje pusta je
 tlapnja
 Vode nas vode, al' njihovo vodstvo bezglavo je
 Hoćemo li za njima u ponor
 Il' ćemo za *Istinom* na Golgotu

Deveta postaja
Isus pada treći put pod križem

išli su, išli plaćuć'...

Zakoračaj zadnji na vrh Golgote
 I dok svjetina znatizeljna pristiže...
 Gle, opet pada!
 Teret, nikad do kraja određen, postaje odjednom
 pregolem
 Raširenih ruku, pod križem, na užarenoj zemlji,
 Sam
 Tek sada postaje ruglo
 I to je prihvatio
 Duboko negdje u sebi slomio je i posljednji komadić
 Sebe
 Još uvijek nemoćno ležeći, al' pogleda uprtog *gore*
 Sad zna, sam ne može ni u smrt;
 ovaj treći pad to jasno pokazuje
 'Ne ja, On će me podići iz nemoći u svemoć,
 On, ne ja...' i podiže se

Teret drveta križa konačno je otpao
 Ali ne i teret izopačenog svijeta
 Gromki nesklad otkućaja njegovih duša
 slušat će svemir do konca vremena;
 jer On će ih, dižući se na križ, ponijeti sa sobom

A mi...?

Stali smo negdje na putu i pali konačno
 Valjamo se u prahu zemaljskom,
 Skrivamo pred spoznajom mogućeg dobra i križa
 Ratujemo sami sa sobom oronulih duša,
 krvavih ruku, oštećenih pameti, ledenih srdaca...
 Al' pogleda ne upiremo *gore*
Ne...!
 A pomoć i spas dolazi s visina, u liku
 Pravednika,
 i kaplji njegove Krvi

Priznajmo to...!

Deseta postaja
Isusa svlače

*jer zbog tebe podnesoh pogrdu
 i stid mi pokri lice
 Ps 69, 8*

Došli su, došli plačuć, vrh Golgote stali
 Križ do križa poredani ; jedan od njih ponijet će na sebi
 povijest svijeta, dramu čovjeka
 No, prije... uzeti još nešto treba... uzeti...
 Haljine... haljine... te kraljevske mu haljine
 skinuti treba... skinuti
 I drznuli su se... kocka je pala... i haljine padoše
Kako je poguban čovjek u svojoj mahnitosti!
 Ogolili su ga... do bola, do poniženja
 Do u srž samu najtanje mu intime

O! gdje nestade gordost Tvoja
 Srušiše sveti hram Tvoje ljudskosti...
 Obeščaćen, obespravljen, ismijan,
 ozračen grijesima našim, odbačen...
 Tiho, u šutnji prima volju Očevu

Sve im je dao i sve su mu uzeli
 Samo jedno nisu – *ISTINU*
 Istinu koju malo tko želi čuti
 Istinu koja sve razotkriva, ranjava, tišti,
 žulja i srce i savjest
 Istinu
 koja će stajati na putu dok je vijeka i vjekovâ,
 koja nikog zaobići ne će...
 Istinu o Bogu i istinu o čovjeku

A mi...?

Stojimo na razdjelnici životnoga puta :
 Biti kao *ON* ili biti svjetina
 Gubiti se u razularenosti života ili vjerovati u
 ljubav Očevu
 Biti k'o sasušen list i mrzitelj ljudi il' biti
 mlad, biti sin i biti brat

Odlučimo sami...

Ovaj deseti križ nas na to poziva

Jedanaesta postaja
Isusa pribijaju na križ

Ti u ruci držiš sudbinu moju
 Ps 16, 5

Mogao si pobjeći, odbaciti teret,
 usprotiviti se volji Očevoj...
 Sada to više ne možeš
 Još koji tren bit ćeš s nama, a onda čavli,
 srasli s drvetom križa,
 zagospodarit će tvojim Likom...
 Ljubav tvoja i dobrota bit će strpana u
 mali okvir neizmjerne patnje
 Slavni Bog i slavni čovjek zakucan, zakovan,
 ograničen
Pravednosti, o pravednosti gdje si...!
 Zar si se slomila pod teretom ljudske slobode
 Zar ni ti, Bože, ne možeš dokučiti tajnu čovjeka...
 Gle kako Ga bacaju, razvlače, mjere
 širinu i visinu... ti krvoloci, ti krvnici, ti bezdušnici
 Uživaju u svojem djelu bezumlja i mraka
 A pred njima *biser*, ne vide ga... zgnječiše ga
 udarcima čekića... tupo odzvanja bol...
 I raspršiše mu djeliće nad svijetom
 Ne znajući da i najmanja točkica njegove prašine
 širi biserno svjetlo pred kojim tama
zastaje

A mi...?

Bezglavo jurimo za nekom srećom bez križa,
 bez muke, bez umiranja, bez cilja...
 A pred nama ponor a iza nas ponor
 lijevo i desno i gore i dolje
 Ni mi ne vidimo biser jer gurnuli smo ga u bezdan
 Ali dobro vidimo križ iznad bezdana lebdeći
 Bojimo ga se, no gledamo ga trajno
 Uspijemo li se baciti na njega, premostit ćemo
 ponor... i naći se na cilju

Pokušajmo ispuniti i tu zadaću...

Dvanaesta postaja
Isus umire na križu

Ti si razriješio okove moje...
 Ps 116, 16

Svi pogledi, sve oči svijeta uprte gore
 Možda jedini put u njihovom poganskog životu
 Smrt je danas svima tako blizu
 Vide je očima duše, stići će svakoga...
 Pred njima Bog i čovjek, obješen
 Nemoćan poput djeteta ostavljenog od oca i majke
 Tijela išaranog nabreklih izljevima
 Krvi mu svete
 Još diše, u trzajima tko zna kako bolnim
 Jer trese se brdo Golgota...
 Šutnja i zbunjenost
 Samo vjerni znaju da to Duh Očev opominje
 A Pravednik na križu ispija posljednju čašu
 dara Očeva
 Glava pada nisko, sve niže...
 Još jedan trzaj i tihi krik, čudesan... *žedan sam...*
 Zar je to moguće!
 Još se nisi napio dovoljno zalâ naših,
 ispio do kraja grijeha naše...
 Još tražiš *čovjeka* koji te doveo na križ
 Još ga želiš privući k sebi, oprostiti...
 Pokazati mu Život koji iz smrti istječe
 Čovječe, gdje je granica tvoje dobrote...
 Ima li je uopće...!

A mi...?

Golgota...!
 Želimo biti gore, želimo biti vrhunac
 Ali ne i nestati sebi
 Zato nam i jesu duše domovi umiranja...

Ne hodajmo mrtvi zemljom
 Zakoraknimo hrabro na Golgotu
 To je mjesto gdje smrt umire sebi
 A život ostaje
 Budimo već jednom volja Očeva
Dajmo smrti smrt, a životu ljubav

Trinaesta postaja***Isusa skidaju s križa****Nestalo me k'o mrtvaca iz sjećanja ljudi...*

Ps 31, 13

Mrtvo tijelo na rukama Majke
 Nema više krika, ni muke ni bojazni
 To ostaje gore s drvetom sjedinjeno
 To postaje govor Križa
 Govor nama koji ostadosmo i nama koji
 pobjegosmo
 Jednak za sve... sablasno opominje i
zove...
 Dolje mir i šutnja, i rane nevidane
 Zar je to sve što ostaje od Sina Čovječjeg,
 iznakaženo tijelo i ... *zaborav!*
 I šačica vjernih s Njime...

Komu ostade njegov govor, nauk njegov,
 istančana dobrota, blagost, pravednost i
 razumijevanje,
 toplina za jadnika... komu...?
 Nema više ničega
 Samo razdiruća bol Majke koja
 u krilu svojemu i sada osjeća Život:
Iz rana njegovih istječe čista Ljubav...
 Natapa joj skute i zemlju;
 ostavlja joj vjeru da će
ono što je posijano netko i žeti...

A mi...?

Dali smo se zakovati, ali ne na
 križ SPASA, već na
 križ SRAMA...
 Možemo li se skinuti i priznati
 svoju sramotu ?
 Ili će i to morati učiniti netko drugi...

Četrnaesta postaja
Isusa polažu u grob

Samo je u Bogu mir, dušo moja
 Ps 62, 2

Na gruboj zemlji, na rubu pameti
 još čuči Bol
 Suze i ljubav sjedinjeni
 Još miluje Majka krvlju oprano lice miloga joj ploda
 Još jednom misao joj se vraća na početak
 Još jednom u sebi izgovara – Da, Bože,
 neka i ovo bude
 Od Tebe je došao, k Tebi neka pođe...
 I bi tako
 Izide Sin Čovječji iz svoga Jastva
 i predaje se volji Očevoj...
 I hladna jama proguta mu Tijelo

Dobro zaglavljnjen kamen i momci – čuvari
 ubrzo pozaspali
 To je slika kraja
 ‘Svršeno je’
 Zar za sve... ne će biti
 Jedno lice ostaje... *vjera!*

A mi...?

Došli smo do kraja
 Sa stotinu križeva noseći ih svakojako
 Samo vjeru smo putem izgubili
 Učinimo nešto...
 Izgubimo li vjeru otkotrljat ćemo se natrag...
 Posljednja postaja bit će za nas zatvorena
 Prodajmo stoga svoju oholost i taštinu
 Ne bojmo se zakopati svoje tijelo – zlokobnoga sebe
 Volja Očeva nije naša smrt... ne!
 Ona je mudrost voljenja iz kojeg sve istječe,
 pobjeda nad nama samima...
 Nebo i zemlja doći će nam ususret
 Bit ćemo bogati kraljevići posljednje postaje našeg puta,
 nagrađeni sinovi zemlje i neba,
 duhom uzdignuti, vjerom oplemenjeni,
 posvećeni, spašeni, živi...
 Bit ćemo tamo gdje je Gospodin,
tamo gdje prestaje smrt, a počinje trajanje...

Petnaesta postaja
USKRS...

Uzlazi Bog uz klicanje
Gospodin uza zvuke trublje...
 Ps 47, 6

Reklo bi se – sve spava
 Samo Duh Očev, budan, dolazi po Sina...
 Razvaljen kamen i jama bez Tijela
 ostavljaju zbunjenost
 Stižu već i prijatelji
 Malo ih je, ali vjeruju Ocu
 Gledaju preko groba
 Vjera im se ne zatire,
 ne pokapa s tijelom
 Vjera živi, vjera vjeruje u spas čovjeka
 i onog najdublje zakopanog,
 grešnog, palog, odbjeglog, kojemu
 ni vapaji ne dopiru do svijeta...
 Vjera vjeruje u veličinu svakog stvorenja
 I u svu veličinu Božjeg praštanja
Vjera vjeruje u sutrašnji dan...

Sin Čovječji morao je izići iz mrkline groba
 da bi povukao za sobom milijune života,
 vjernih i nevjernih...
 On odlazi od nas, ali ostavlja
čudo vjere
 Tu tajnu neprekinutog stvaranja
 Romon života vječnoga...
 Ostavlja grob prazan, a pun
 Ostavlja tu puninu praznine da se u nju
 zagledamo – i povjerujemo

A mi...?

Što mi još radimo ovdje...
 Pokrenimo se, prijatelji!
 Učinimo još jedan napor, korak još i
zaokret... vjera!
 S njom ćemo se brzo naći onkraj groba...
 A tamo nas čeka drugi dan,
 bez križa, bez plača, bez psovke...
 Vjeruješ li... ja vjerujem...
Tu vjera nadjačava razum...